

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **T.H.T.**, zast. JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Havířov – Město, Dělnická 434/1a, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2010 č.j. 17329-2/2010/900000-302

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím č.j. 1857/2010-140100-23 ze dne 12.3.2010 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) Celní ředitelství Ostrava rozhodlo o zabrání vybraných výrobků zajištěných rozhodnutím č.j. 255-04/07-140100-34 ze dne 3.7.2007.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce v odvolání namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vadné, neboť bylo vydáno dříve, než žalobci uplynula lhůta pro podání správní žaloby proti rozhodnutí, kterým bylo daňové řízení ve věci spotřební daně k předmětným zajištěným vybraným výrobkům skončeno. Žalobce poukázal na zvolený postup při vydávání rozhodnutí, apeloval na zásadu hospodárnosti a navrhl, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo změněno tak, že částí výroku rozhodnutí dotýkající se osoby žalobce byla nahrazena údaji o zjištěném vlastníkovi či zjištěné osobě daňového subjektu, která bude za zaplacení spotřební daně skutečně odpovědná.

Žalovaný ze spisu zjistil, že dne 2.7.2007 provedla mobilní hlídka Celního ředitelství Ostrava kontrolu nemovitosti na adrese Bohumín, Náměstí Svobody 37, Starý Bohumín, kde v prvním patře, v místnosti označené na vstupu číslem 1 (dále jen „místnost č. 1“) zjistila skladování lihu ve spotřebitelském balení bez prokázání jeho řádného zdanění. Kontrola místnosti č. 1 byla provedena na základě důvodného podezření, že se v těchto místech nacházejí nezdaněné vybrané výrobky. Mobilní hlídka v kontrolovaných prostorách zahlédla, jak žalobce manipuluje s kartónovými krabicemi, v nichž byl objeven líh ve spotřebitelském balení. Shodný líh byl též objeven v místnosti č. 1, která byla zpřístupněna bez násilného otevření, a to poté, co byl nalezen přístupový klíč, který se žalobce snažil ukrýt vhozením do přepravních beden s pivními láhvemi. Na základě této skutečnosti nebylo pochyb o spojení žalobce s předmětnou místností č. 1, ve které byly umístěny lihoviny - vybrané výrobky, které žalobce skladoval ve větším množství. Z tohoto důvodu byl žalobce vyzván k předložení některého z dokladů podle § 5, § 6 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Žalobce jako kontrolovaná osoba neprokázal, že se jedná o výrobky zdaněné nebo že nabyt tyto výrobky oprávněně bez daně a vlastnictví k předmětným výrobkům popřel. Vzhledem ke shora uvedenému vydalo Celní ředitelství Ostrava v souvislosti s ustanovením § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních rozhodnutí ze dne 3.7.2007 č.j. 255-04/07-140100-34 o zajištění vybraných výrobků a dále postupovalo tak, jak mu ukládá zákon a věc postoupilo věcně a místně příslušnému správci daně - Celnímu úřadu Karviná k provedení daňového řízení na vyměření dlužné spotřební daně. Celní úřad Karviná provedl daňové řízení a daň byla žalobci pravomocně vyměřena dne 16.2.2010.

Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil ke skladovaným vybraným výrobkům žádný z dokladů uvedených v § 5, § 6 zákona o spotřebních daních, a tedy neprokázal, že se jedná o zboží řádně zdaněné, k vlastnictví zboží se nikdo nepřihlásil a skutečný vlastník zjištěn nebyl, Celní ředitelství Ostrava vydalo rozhodnutí o zabránění vybraných výrobků. Pro vydání rozhodnutí o zajištění zboží a jeho následném zabránění je dle žalovaného důležité s naprostou přesností určit, zda kontrolovaná osoba je skutečně kontrolovanou osobou, v tomto případě skladovatelem, neboť jen vůči skladovateli může být takovéto rozhodnutí vydáno. Za situace, kdy nebyl zjištěn skutečný vlastník vybraných výrobků, je podstatné to, že žalobce zboží skladoval, a proto se stal plátcem spotřební daně. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn ani případný nájemce uvedených objektů, v nichž byly výrobky skladovány, je žalobce označen za osobu, která výrobky skladovala. Žalovaný k takovému závěru došel tak, že vycházel z názoru Nejvyššího správního soudu ČR vyjádřeného v rozsudku č.j. 1 Afs 81/2009-68 ze dne 20.8.2009, ve kterém soud dovodil, že nejbližší vztah ke skladovanému prostoru a v něm nalezeným vybraným výrobkům má zpravidla neoprávněný uživatel, bude-li zjištěn, poté podnájemník, nebude-li zjištěn neoprávněný uživatel a dále obdobně postupně nájemce a po něm vlastník skladovacího prostoru, přičemž pohnutky jsou nerozhodné. Tuto posloupnost je nutné dodržet, neboť jen tak bude zákon naplněn a za neoprávněné skladování vybraných výrobků bude potrestán ten, kdo je skladoval, nebo ten, komu je možné oprávněně přičítat, že neoprávněnému skladování nezabránil, ač měl a mohl.

Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že rozhodujícím faktem není, zda žalobce byl vlastníkem zboží či nikoliv. Samotný pojem „skladování“ není obsažen v § 3 zákona o spotřebních daních, judikatura Nejvyššího správního soudu tento pojem však v rozsudku č.j. 7 Afs 69/2007-85 ze dne 26.2.2009 vyložila tak, že „za účastníka řízení uvedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona o spotřebních daních tak může být považován i ten, kdo má výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která je skladovala kvalifikovaným způsobem

Vzhledem k tomu, že u žalobce byl nalezen klíč od místnosti č. 1, tudíž k předmětné místnosti měl přístup, lze vyvodit jeho vztah k tomuto prostoru, potažmo ke zboží, které v něm bylo skladováno. Je tedy bezpochyby, že tento prostor fakticky užíval. Nebylo sice zjištěno, že žalobce měl vybrané výrobky v oprávněné držbě, měl je ale ve své detenci, což je držba neúplná, neboť právo detence naplňuje jen faktickou složku držby. Detentor má sice věc ve své moci a fakticky jí ovládá, avšak nakládá s věcí jako cizí. Tím, že byl prokázán jeho bezprostřední vztah k místnosti č. 1, kterou prokazatelně užíval, měl předmětné vybrané výrobky - lihoviny v detenci, tudíž lze na něho nahlížet jako na skladovatele vybraných výrobků ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce - kontrolovaná osoba skladoval vybrané výrobky ve větším množství a nepředložil k nim žádný z dokladů uvedených v ustanovení § 5, § 6 zákona o spotřebních daních a ani ke skladovanému zboží se nepřihlásil žádný vlastník, Celní ředitelství Ostrava rozhodlo o dalším osudu zajištěných vybraných výrobků tak, že vydalo rozhodnutí o zabrání věci a tím zamezilo dalšímu nezákonnému užívání vybraných výrobků.

K námitce žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno předčasně, tedy dříve, než žalobci uplynula lhůta pro podání správní žaloby proti rozhodnutí o vyměření daně, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že smyslem rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků je, že mají sloužit k dočasnému zajištění poměrů jako prostředek rychlé reakce státní moci na situace, jež si žádají okamžité řešení. Následné vydání rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků je jen další logickou fází, která tak s konečnou platností rozhodne o meritů věci, tedy o osudu zboží. Zajištění vybraných výrobků a jejich následné propadnutí je třeba vnímat odděleně od vyměřovacího řízení a ani neplatí, že by jedno bylo pro druhé překážkou. Řízení o vyměření daně bylo pravomocně skončeno dne 16.2. 2010. Žalovaný dále uvedl, že soudní přezkum daně není podmínkou rozhodnutí o propadnutí či zabrání vybraných výrobků. Postup pro zajištění vybraných výrobků a jeho případné propadnutí je postupem, který je jasně stanoven zákonem. V okamžiku, kdy je postaveno na jisto, že se zajištěnými vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v ustanovení § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních, je povinností správce daně vydat meritorní rozhodnutí o konečném osudu vybraných výrobků. Toto konečné rozhodnutí odráží společenský zájem zabránit další dispozici s nezdaněnými vybranými výrobky. Propadnutí výrobků je sankcí za porušení zákona o spotřebních daních, stát zde postihuje nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v § 5, § 6 a násl. zákona o spotřebních daních. Od této sankce je však třeba odlišovat daňovou povinnost, která vzniká ze zákona a je na případné sankci za porušení evidenčních povinností zcela nezávislá (srov. § 9 zákona o spotřebních daních). Zákon o spotřebních daních neupravuje žádné výjimky týkající se vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit a skutečnost, že bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků, nezakládá jejich osvobození od této daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 12/2010-107 ze dne 3.3.2010). Je tedy vyloučeno, aby postup, který končí zabráním vybraných výrobků, byl shledán jako ne hospodárny, když je na vyměření daně zcela nezávislý. Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval, že zákonné podmínky pro zabránění zboží byly splněny, neboť žalobce neprokázal, že zboží, které skladoval, je řádně zdaněné. Došlo k naplnění podmínek pro zabránění zboží uvedených v § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních, a Celní ředitelství Ostrava tak v dané věci postupovalo správně.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. V žalobě předně poukázal na to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že vyměřovací řízení ve vztahu ke spotřební dani, která byla žalobci sdělena Celním úřadem v Karviné v návaznosti na zjištění vybraných výrobků

a jejich následné zajištění, bylo pravomocně skončeno dne 16.2.2010. Žalovaný též uvedl, že poté, co žalobci byla pravomocně vyměřena spotřební daň, celní ředitelství přistoupilo k vydání konečného rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků. Z uvedeného žalobce dovozuje, že celní ředitelství přistoupilo k vydání rozhodnutí ve věci zabrání vybraných výrobků v návaznosti na výsledky daňového řízení vedeného ve věci vyměření spotřební daně ze zajištěných vybraných výrobků. Pokud celní ředitelství a žalovaný vycházeli pro účely rozhodování o zabrání vybraných výrobků z výsledku vyměřovacího řízení, je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí je vadné. Žalovaný měl odvoláním napadené rozhodnutí celního ředitelství o zabrání vybraných výrobků zrušit a řízení vedené ve vztahu k osobě žalobce zastavit. Daňová povinnost ke spotřební dani z lihu vztahující se k zajištěným vybraným výrobkům totiž žalobci sdělena nebyla, neboť vydaný platební výměr byl na základě jeho odvolání zrušen.

Žalobce je toho názoru, že úsudek o jeho postavení plátce spotřební daně jakožto skladovatele většího množství vybraných výrobků nelze stavět na výsledku vyměřovacího řízení tak, jak uvádí žalovaný. Není totiž pravdou, že mu byla spotřební daň pravomocně sdělena ke dni 16.2.2010. Dne 16.2.2010 nabylo právní mocí rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, č.j. 1164/2010-14100-24, kterým byl změněn platební výměr Celního úřadu v Karviné ze dne 20.10.2009, č.J. 5046-19/2009-146100-024, jímž byla žalobci sdělena daňová povinnost ke spotřební dani. Tato rozhodnutí však žalobce považuje za absolutně neúčinná pro překážku věci pravomocně rozhodnuté a má za to, že k této vadě měl žalovaný bez dalšího přihlédnout z úřední povinnosti. O téže daňové povinnosti totiž bylo již dříve pravomocně rozhodnuto - dne 15.5.2009 celní ředitelství rozhodnutím č.j. 4731/08-140100-21 zrušilo platební výměr Celního úřadu v Karviné ze dne 26.5.2008, č.J. 2186/08-146100/024. Vzhledem ke zrušení platebního výměru je žalobce přesvědčen, že není plátcem spotřební daně vztahující se k zajištěným vybraným výrobkům. Domáhá se zrušení později (podruhé) vydaného platebního výměru a rozhodnutí odvolacího orgánu k němu se upínajícího žalobou u Krajského soudu v Ostravě v řízení vedeném pod sp. zn. 22 Af 30/2010. Svůj úsudek o překážce věci rozhodnuté zakládá na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, z něhož vyplývá, že „Rozhodnutím odvolacího orgánu o odvolání proti platebnímu výměru daňové řízení končí. Vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu správce daně musí být odstraněny v rámci odvolacího řízení. Je vyloučeno, aby pro zrušení platebního výměru správce daně prvního stupně pokračoval v řízení a o dani znovu rozhodl.“

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Za nesprávné považuje skutkové závěry žalovaného o tom, že „měl klíč“ od místnosti č. 1 kontrolovaného objektu (tj. skladu zjištěných vybraných výrobků) a že „byl dodržen postup při zjišťování osoby - uživatele, která má k místu skladu nejbližší vztah“ podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 81/2009. Žalovaný (podobně jako před ním celní ředitelství) se dle názoru žalobce nevypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo a hodnotil důkazy v jeho neprospěch. Ve shodě s celním ředitelstvím vzal za prokázané, že žalobce měl vybrané výrobky sám skladovat, ačkoliv tyto byly nalezeny v prostorech, které neměl pronajaty a které se nacházely v jiném patře budovy než žalobcem pronajatá místnost. Pro označení osoby žalobce jako skladovatele vybraných výrobků mu postačil obsah záznamu pracovníků celního úřadu - hlídky mobilního dohledu, zahrnující konstatování, že žalobce měl upustit klíč od dveří předmětného skladu. Žalobce si ale není vědom toho, že by podepsal jakýkoli protokol o místním šetření, který by obsahoval uvedené skutečnosti. Tyto mu byly předestřeny až při výslechu. Ačkoliv žalobce jejich pravdivost popřel, žalovaný se tímto nezabýval a bez dalšího vzal konstatování pracovníků hlídky za

průkazné. Nevzal v potaz, že na klíči nejsou a nebyly žalobcovy otisky a že v objektu, kde byl nalezen sklad, má jednotlivé dílčí prostory (místnosti) pronajato více osob vietnamské národnosti, nikoliv pouze žalobce.

Žalovaný nedodržel, ač v napadeném rozhodnutí uvádí opak, postup vedoucí ke zjištění osoby skladovatele vybraných výrobků, resp. osoby, která má k místu nálezu nejbližší vztah. Ačkoliv žalobce od počátku uváděl, že není nájemcem prostor, kde k objevení skladu došlo, celní ředitelství ani žalovaný neprovedli výslech majitele objektu za účelem zjištění osoby uživatele předmětných prostor. Pokud tuto skutečnost v rámci vyměřovacího řízení namítal, celní ředitelství konstatovalo, že tento návrh na výslech je nadbytečný, když mu je z jiných řízení známo, co by pronajímatel v postavení svědka vypověděl. Žalobce tak neměl příležitost klást vlastníku objektu žádné otázky vedoucí ke zjištění rozsahu užívání skladu jeho osobou či jinými osobami, např. ostatními nájemci jednotlivých nebytových prostor v daném objektu.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s námitkami, které se týkají daňového řízení ohledně vyměření spotřební daně, se řádně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Dle žalovaného není pravdou, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*poté, co byla pravomocně vyměřena spotřební daň, celní ředitelství přistoupilo k vydání konečného rozhodnutí o zajištěných vybraných výrobcích.*“ Takovou formulaci napadené rozhodnutí neobsahuje. Souvislost daňového řízení na vyměření spotřební daně se zabráním vybraných výrobků je jen časová. Není tedy pravdou, že napadené rozhodnutí se odvíjí od rozhodnutí, kterým žalobci byla pravomocně vyměřena spotřební daň. Daňové řízení na vyměření spotřební daně je řízením vyplývajícím z obecné povinnosti vybraný výrobek zdanit za podmínek stanovených zákonem o spotřebních daních. Zda daňové řízení na vyměření spotřební daně vedené se žalobcem bylo pravomocně skončeno či nikoli, není a nebylo pro rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků podstatné a nebylo podstatné ani pro obsah napadeného rozhodnutí. I kdyby nebyla spotřební daň vyměřena, nebo pokud by rozhodnutí o vyměření spotřební daně bylo zrušeno, není daňové řízení o vyměření spotřební daně relevantní pro řízení o konečném osudu zajištěných vybraných výrobků.

Pokud jde o další žalobní námitky týkající se zjištěného skutkového stavu věci, má žalovaný za to, že se s nimi řádně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal již v napadeném rozhodnutí, ačkoli je žalobce ve svém odvolání ani nenamítal. Žalovaný zdůraznil, že byly splněny zákonné podmínky dle ust. § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních pro zabrání vybraných výrobků, neboť se prokázalo, že žalobce v postavení kontrolované osoby s nalezenými vybranými výrobky nakládal způsobem dle ust. § 42 odst. 2, tedy je skladoval ve větším množství, a přitom neprokázal, že jde o vybrané výrobky zdaněné, případně neprokázal způsob jejich oprávněného nabytí za cenu bez daně. Je podstatné, že bylo prokázáno skladování vybraných výrobků ve smyslu ustálené judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 81/2009 ze dne 20.8.2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 69/2007 ze dne 26.2.2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 59/2008 ze dne 23.4.2009). Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle jeho mínění zřejmé, že se zabýval i jinými skutečnostmi, než které byly žalobcem uplatněny v odvolání. Není pravdou, že nebyl dodržen postup při zjišťování osoby, která má ke skladu nejbližší vztah, jak uvádí žalobce. Proč je žalobce osobou s nejbližším vztahem k místnosti, v níž byly nalezeny vybrané výrobky a s nejbližším vztahem k těmto výrobkům, žalovaný srozumitelně popsal v odůvodnění napadeného

rozhodnutí. Je nepochybné, že žalobce měl nejbližší vztah k nalezeným vybraným výrobkům, když s nimi dne 2.7.2007 při kontrole provedené hlídkou mobilního dohledu jednak manipuloval (osobně vezl vybrané výrobky na rudlu) a jednak k nim měl přímý přístup, neboť měl v držení klíč od místnosti, v níž byly nalezené vybrané výrobky skladovány. Žalobce přitom neuvedl, či jsou vezené vybrané výrobky, ani neoznačil nikoho, kdo mu předmětný klíč předal. Námitky, že na předmětném klíči nebyly jeho otisky nebo že není nájemcem místnosti, ve které byly vybrané výrobky nalezeny, jsou neopodstatněné. Že žalobce měl v držení předmětný klíč od skladu, tedy od místnosti č. 1, která ke skladování sloužila, je nepochybné, neboť situaci, kdy se chtěl nepozorovaně předmětného klíče zbavit, byli přítomni tři členové hlídky mobilního dohledu, jak je popsáno v protokolu o ústním jednání č.j. 255/07-1401-34 ze dne 2.7.2007. Není opodstatněná námitka, že žalobce popřel okolnost, za jaké byl předmětný klíč nalezen. Žalobce neuvedl žádnou námitku ani návrh proti popisu průběhu kontroly dle uvedeného protokolu, který vlastnoručně podepsal na každé jeho straně a podepsal i jeho převzetí. Námitky proti obsahu protokolu, resp. proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu neuvedl ani v odvolání ze dne 14.4.2010 a uvádí je až v žalobě. Také námitka, že nepodepsal jakýkoli protokol o místním šetření, je bezpředmětná, neboť žalovaný v souvislosti s daňovým řízením žádné místní šetření neprováděl. Žalovaný prováděl prostřednictvím hlídky mobilního dohledu dne 2.7.2007 kontrolu v souladu se svými zákonnými zmocněními a v souvislosti s touto kontrolou sepsal dne 2.7.2007 shora uvedený protokol o ústním jednání. Dále sepsal dne 3.7.2007 úřední záznam o vydání vybraných výrobků zn.č. 255-03/07-14100-34 a dne 3.7.2007 vydal rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků č.j. 255-04/07 -140100-34. Všechny tyto listiny žalobce dne 3.7.2007 převzal. Zákon o spotřebních daních žalovanému v souvislosti s kontrolními oprávněními dle ust. § 41 neukládá povinnost vyhotovovat v místě kontroly protokol o místním šetření. Pokud jde o námitku ohledně hodnocení důkazů, žalovaný je toho názoru, že postupoval zcela v souladu s daňovým řádem.

V závěru svého vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce nikdy nepopřel, resp. netvrdil, že byl vlastníkem zajištěných vybraných výrobků. Pokud nebyl zjištěn vlastník vybraných výrobků, je zcela logické, že o jejich osudu bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 42 zákona o spotřebních daních jejich zabráním. Vybraným výrobkem zajištěným a posléze zabraným v tomto konkrétním případě byl neznačený líh neznámého původu a neznámého vlastníka a jako takový musel být zabrán, neboť takový vybraný výrobek nemůže být předmětem jakékoli další případné dispozice.

K ústnímu jednání ve věci samé konanému u Městského soudu v Praze dne 11.12.2013 se žalobce nedostavil; svou neúčast předem písemně omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Žalovaný při jednání soudem setrval na svém procesním stanovisku. Zdůraznil, že řízení o zabrání vybraných výrobků je ve vztahu k daňovému řízení samostatným řízením. Výsledek řízení o vyměření spotřební daně je z tohoto důvodu pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nepodstatný.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky skladuje ve větším množství (§ 4 odst. 3), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně.

Podle § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních celní ředitelství nebo celní úřad jsou oprávněny rozhodnout o zabrání vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2, nebo dopravního prostředku, který takové výrobky dopravoval, jestliže osoba, která tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní, není celnímu ředitelství nebo celnímu úřadu známa.

Podle § 42 odst. 14 zákona o spotřebních daních vlastníkem propadnutých nebo zabraných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku se stává stát.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Neobstojí námitka, v níž žalobce dovozuje, že celní ředitelství a žalovaný při rozhodování o zabrání vybraných výrobků vycházeli z výsledků daňového řízení týkajícího se vyměření spotřební daně. Toto žalobní tvrzení se nezakládá na pravdě. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice zmínil, že Celní ředitelství Ostrava po vydání rozhodnutí o zajištění předmětných vybraných výrobků postoupil věc místně příslušnému správci daně (Celní úřad Karviná) k provedení daňového řízení o vyměření dlužné spotřební daně, jedná se však pouze o konstatování souvislosti takto iniciovaného daňového řízení se zjištěními učiněnými mobilní hlídkou Celního ředitelství Ostrava při kontrole provedené dne 2.7.2007 na výše zmíněné adrese, které byly důvodem pro rozhodnutí o zajištění zabrání vybraných výrobků, nikoliv o konstatování podmíněnosti následně vydaného rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků *výsledkem daňového řízení týkajícího se vyměření spotřební daně žalobci*. To, že rozhodnutí o zajištění či rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků není spojeno s daňovým řízením týkajícím se vyměření spotřební daně, žalovaný ostatně v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně vyjádřil těmito slovy: *„Zajištění vybraných výrobků a jejich následné propadnutí je třeba vnímat odděleně od vyměřovacího řízení a ani neplatí, že by jedno bylo pro druhé překážkou.“* Nezávislost rozhodování správních orgánů v řízení, jehož předmětem je zajištění vybraných výrobků či jejich následné zabrání, na rozhodování daňových orgánů ve věci vyměření spotřební daně žalovaný vyjádřil též poukazem na odlišný smysl a účel smysl obou řízení. Soud se plně ztotožňuje s jeho názorem, že rozhodnutí o zajištění či zabrání vybraných výrobků odráží společenský zájem zabránit další dispozici s nezdaněnými vybranými výrobky. Propadnutí či zabrání výrobků představuje sankci za porušení zákona o spotřebních daních, kterou stát postihuje nedodržení evidenčních povinností specifikovaných zejména v § 5 a § 6 zákona o spotřebních daních. *Od této sankce je však třeba odlišovat daňovou povinnost, která vzniká ze zákona a je na případné sankci za porušení evidenčních povinností zcela nezávislá.* Jak žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek správně dovedl, postup v řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků, nemůže být shledán nehospodárným (z toho důvodu, že rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků bylo vydáno dříve, než žalobci uplynula lhůta k podání správní žaloby proti rozhodnutí ve věci vyměření spotřební daně z vybraných výrobků), neboť *je na vyměření daně zcela nezávislý*.

V rámci vyjádření k žalobě pak žalovaný vzájemnou „nezávislost“ obou řízení, tedy řízení o zabrání vybraných výrobků na straně jedné a řízení ve věci vyměření spotřební daně

z vybraných výrobků na straně druhé, pregnantně vyjádřil těmito slovy: „Daňové řízení na vyměření spotřební daně je řízením vyplývajícím z obecné povinnosti vybraný výrobek zdanit za podmínek stanovených zákonem o spotřebních daních. Zda daňové řízení o vyměření spotřební daně vedené se žalobcem bylo pravomocně skončeno či nikoli, nebylo pro rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků podstatné..... I kdyby nebyla spotřební daň (žalobci) vyměřena, nebo pokud by rozhodnutí o vyměření spotřební daně bylo zrušeno, není daňové řízení o vyměření spotřební daně relevantní pro řízení o konečném osudu zajištěných vybraných výrobků.“ Tomuto závěru soud zcela přisvědčuje a pro úplnost dodává snad jen tolik, že podmínky pro vydání rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků jsou taxativním způsobem zakotveny v ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních. Zahájení daňového řízení o vyměření spotřební daně z předmětných vybraných výrobků či existence pravomocného rozhodnutí o vyměření této daně mezi tyto podmínky nepatří. Již z toho zřejmé, že *celní ředitelství nebo celní úřad jsou oprávněny rozhodnout o zabrání vybraných výrobků bez ohledu na průběh či výsledek daňového řízení.*

Soudu je znám rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.3.2012 č.j. 22 Af 30/2010 – 32, kterým bylo rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 15.2.2010 č.j. 1164/2010-140100-21 a rozhodnutí Celního úřadu Karviná ze dne 20.10.2009 č.j. 5046-19/2009-146100-024 o vyměření spotřební daně z předmětných vybraných výrobků žalobci pro vady řízení zrušeno. Ze shora uvedeného nicméně plyne, že výsledek daňového řízení je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní.

Opodstatněné nejsou ani námitky, v nichž žalobce vytýká žalovanému, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. To, že žalobce disponoval klíčem od místnosti č. 1 kontrolovaného objektu, ve které bylo při kontrole objeveno větší množství vybraných výrobků (lahví s lihovinami), prokazuje protokol o ústním jednání ze dne 2.7.2007 č.j. 255/07-1401-34, jehož úvodní část obsahuje popis průběhu kontroly, z něhož vyplývá, že žalobce se při kontrole pokusil předmětného klíče zbavit a skrýt jej tím způsobem, že jej upustil do přepravní bedny s pivními láhvemi. Své jednání se pokusil maskovat vytažením prázdné láhve z přepravy a jejím následným puštěním zpět do přepravy. Protože jeden z členů hlídky mobilního dohledu zaslechl cinknutí klíče o sklo, byl klíč po několika minutách pátrání mezi přepravními bednami s pivními láhvemi nalezen. Samotná skutečnost, že žalobce následně popřel, že se jedná o jeho klíč, a uváděl, že o nalezeném klíči nic neví, nemůže zpochybnit či dokonce vyvrátit věrohodnost popisu nalezení předmětného klíče hlídkou mobilního dohledu, který je zachycen ve zmíněném protokolu. Členy hlídky mobilního dohledu, jimž soud nemá důvod nevěřit, by zcela jistě nenapadlo hledat klíč od místnosti č. 1 právě mezi přepravními bednami s pivními láhvemi a určitě by se o to nepokoušeli, nebýt žalobcovy „nešikovnosti“ při pokusu o jeho ukrytí. Žalobce též žádným přijatelným způsobem při ústním jednání konaném dne 2.7.2007 nevysvětlil, proč před pracovníkem mobilního dohledu vytáhl z přepravy pivní láhev a poté ji upustil zpět do přepravy. Jeho sdělení, že to dělá normálně, je k pousmání. Nedokázal ani vysvětlit skutečnost, že vytažení pivní láhve následovalo hned po cinknutí kovu o láhev.

Způsob objevení předmětného klíče nade vše pochybnost prokazuje, že tímto klíčem, a tedy i přístupem do místnosti č. 1, ve které bylo skladováno větší množství vybraných výrobků, disponoval právě žalobce. Důkazem toho je výše zmíněný popis průběhu kontroly zachycený v protokolu o ústním jednání ze dne 2.7.2007 č.j. 255/07-1401-34, který soud, stejně jako žalovaný, považuje za pravdivý a průkazný bez ohledu na to, že žalobce jeho pravdivost popírá. Za tohoto stavu věci nebylo žádného důvodu k tomu, aby byly zjišťovány případné daktyloskopické otisky na předmětném klíči

V souzené věci nebylo správním orgánem ani žalovaným prováděno žádné místní šetření, a tudíž ani sepisován protokol o takovém šetření. Námitka žalobce, že protokol o místním šetření nepodepsal, je tak bezpředmětná.

Nelze přisvědčit ani námitce, že žalovaný nedodržel postup vedoucí ke zjištění osoby skladovatele vybraných výrobků, resp. osoby, která má k místu nálezů nejblíže vztah. Žalovaný v této souvislosti v napadeném rozhodnutí přílehlavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2009 č.j. 1 Afs 81/2009 – 68, v němž jmenovaný soud mj. uvedl následující: „Samotný pojem „skladování“ není obsažen v § 3 zákona o spotřebních daních, který vymezuje pojmy, jež zákon v různých souvislostech používá. Judikatura Nejvyššího správního soudu tento pojem však již v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č.j. 7 Afs 69/2007 – 85 (rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyložila takto: „Z povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí. U skladování je totiž nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod.... Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsaných skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsaný výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým... Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“ Tomu odpovídá též právní vyústění rozsudku: „Pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) skladuje vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka řízení vedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala kvalifikovaným způsobem.“

V právě citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zmínil též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 2008, č.j. 30 Ca 9/2007 - 42, a z něj pak následující závěr: „Přesto však je smyslem § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních postihovat za neoprávněné skladování neznačených tabákových výrobků skutečného skladovatele neznačených tabákových výrobků. Tím bude buď skutečný skladovatel, nebo právnická či podnikající fyzická osoba, jejíž vztah k nalezeným neznačeným tabákovým výrobkům bude bezprostřední, a která se odpovědnosti podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních nezprostí. Ve vztahu ke skladovacímu prostoru bude mít nejblíže vztah vždy ten, kdo tento prostor bude fakticky užívat. Nejblíže vztah ke skladovacímu prostoru a tím i ke v něm nalezeným neznačeným tabákovým výrobkům bude mít zpravidla neoprávněný uživatel, bude-li zjištěn, poté podnájemce, nebude-li zjištěn neoprávněný uživatel či se tento odpovědnosti zprostí podle § 135e odst. 1 zákona o spotřebních daních, a dále obdobně postupně nájemce a po něm vlastník skladovacího prostoru. Tuto posloupnost je bezpodmínečně nutné dodržet, neboť jen tak bude zákon naplněn a za neoprávněné skladování neznačených tabákových výrobků bude potrestán ten, kdo je skladoval, nebo ten, komu je možné oprávněně přičítat, že neoprávněnému skladování nezabránil, ač měl a mohl.“ Tento rozsudek byl aprobován Nejvyšším právním soudem v rozsudku ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 59/2008 - 80, byť s částečnou modifikací: „Stěžejní závěr krajského soudu, podle kterého je třeba bezpodmínečně zachovat posloupnost v označení osob odpovědných za skladování neznačených tabákových výrobků... je tak třeba částečně modifikovat. Postup touto cestou (od osoby s nejblíže vztahem k výrobkům k osobám dalším) je nutné omezit, a to pouze na

osoby, u kterých je existence detenčního práva k výrobkům alespoň pravděpodobná. Argumentem a minori ad maius lze dospět k závěru, že takovými osobami budou též držitelé či vlastníci předmětných výrobků.“

Skutečnost, že žalobce neměl nájemní či jiný smluvní vztah k místnosti č. 1 v kontrolovaném objektu, ještě neznamená, že jej nelze považovat za skladovatele předmětných vybraných výrobků. Ze zjištění, že disponoval klíčem k této místnosti, a tedy i přístupem k vybraným výrobkům, které v ní byly uskladněny, žalovaný právem dovodil, že žalobce lze považovat za detentora majícího vybrané výrobky uskladněné v uvedené místnosti ve své faktické moci. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2009 č.j. 1 Afs 81/2009 – 68, tato skutečnost (tj. postavení detentora) postačuje k tomu, aby bylo na žalobce nahlíženo jako na skladovatele vybraných výrobků.

V souzené věci nebylo důvodu, aby správní orgán v řízení o zabrání vybraných výrobků provedl výslech majitele kontrolovaného objektu za účelem zjištění osoby (oprávněného) uživatele předmětných prostor, ve kterých byly vybrané výrobky při kontrole objeveny. Ze zjištění, že žalobce disponoval klíčem k místnosti č. 1, ačkoliv, jak sám v průběhu správního řízení uvedl, neměl k této místnosti žádný nájemní či jiný smluvní vztah, vyplývá jediné – že byl neoprávněným uživatelem předmětné místnosti. Jak ve shora citovaném rozsudku ze dne 8.4.2008, č.j. 30 Ca 9/2007 - 42 konstatoval Krajský soud v Plzni, „nejbližší vztah ke skladovacímu prostoru a tím i ke v něm nalezeným neznačeným tabákovým výrobkům bude mít zpravidla neoprávněný uživatel, bude-li zjištěn.“ Z posloupnosti osob majících vztah ke skladovacímu prostoru, kterou je podle zmíněného rozsudku Krajského soudu v Plzni „bezpodmínečně nutné dodržet,“ je zřejmé, že v případě zjištění neoprávněného uživatele skladovacího prostoru již nemá smysl provádět zjišťování dalších osob, které v dané posloupnosti zaujímají další pořadí. Je tomu tak proto, že případným oprávněným uživatelům skladovacího prostoru (podnájemce, nájemce či vlastník) nelze přičítat odpovědnost za protiprávní užívání téhož prostoru jeho neoprávněným uživatelem. Soud pro úplnost dodává, že návrh na provedení výslechu majitele objektu za účelem zjištění osoby uživatele předmětných prostor žalobce uplatnil pouze v daňovém řízení týkajícím se vyměření spotřební daně, nikoliv v řízení, jehož předmětem bylo zajištění a následné zabrání vybraných výrobků. Neučinil tak ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zabrání vybraných výrobků, a proto nebylo důvodu, aby se žalovaný v napadeném rozhodnutí tímto důkazním návrhem jakkoliv zabýval.

Námítka žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, je zcela neurčitá, neboť žalobce neuvedl, které konkrétní skutečnosti rozhodné pro posouzení věci samé zůstaly žalovaným opomenuty. K této bezobsažné námitce nemohl soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet.

Lze shrnout, že v souzené věci byly splněny veškeré podmínky stanovené v § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních pro rozhodnutí o zabrání předmětných vybraných výrobků. Žalobce, který vybrané výrobky jako detentor skladoval ve větším množství, ničím neprokázal, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, ani neprokázal způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně. Byla splněna i podmínka, že osoba, která tyto vybrané výrobky vlastní, není celnímu ředitelství známa. Vzhledem ke zjištění, že žalobce je subjektem, který má přístup do místnosti č. 1 v kontrolovaném objektu, a má tak vybrané výrobky v ní se nacházející ve své faktické moci, správní orgány obou stupňů v řízení o zabrání vybraných výrobků nutně jednaly se žalobcem jako s účastníkem řízení.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. prosince 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.